

Sommertur i den svenske skærgård 2018



Svenskerne var tydeligvis i vildrede med, hvordan vi var kommet så langt hjemmefra i sådan en lille båd, som dog virkede større end den lige kunne være på taget. Det måtte mindst kræve en lastbil, eller var vi virkelig sejlet hele vejen ?? 600 km ad landevejen, og vel halvanden gang mere ad søvejen er da et stykke vej uanset transportmetoden.

Men vi havde sejlet Guld Pokal i Simrishamn og havde forinden snakket om at forlænge med en tur i skærgården, øst eller vest afhængig af vind og vejr samt kranmulighed mm. Sagen blev afgjort af Anders Olsen, Stockholms i F SWE 1289 Mathilda III, som tilbød at arrangere søsætning mm. fra Vestervik i sejlklubben WSSW (Wästervik Segel Selskab Wikingerne) på østkysten, og vejrmeldingen stemte for samme løsning. Turen til Vestervik fra Simrishamn med bådene på slæb forløb udramatisk lørdag d. 14 juli, dagen efter afslutningen på GC. Vi ankom til en festklædt by sidst på eftermiddagen, der var visefestival og sort af mennesker.

Vi parkerede et tilfældigt sted på havnen med bådene, men blev straks indhentet af sejlklubbens meget flinke cyklende formand Olle, som viste os vej til sejlklubben. Om aftenen lykkedes vi, trods trængslen, at finde et lille hjørne blandt svenskere og hunde, hvor vi kunne indtage en egnsret bestående af pizza. Natten tilbragte vi i bådene i sejlklubben ved kranen, hvor vi skulle søsættes om søndagen. Vejret, udsigten over

fjorden og by fejlede bestemt ikke noget, og vi kunne også helt gratis lytte til elektrisk visesang den halve nat.

Søndagen var afsat til søsætning assisteret af Olle og Glenn, meget venlige medlemmer af sejlklubben, som også overlod os koderne til fri afbenyttelse af klubhuset med bad og toiletter. Det var en ære for dem at få besøg, så det hele kostede ingenting. Pigerne var taget på indkøb og proviantering i byen, mens Per og jeg rejste master og gjorde klar til dagens sejlads.

Første mål på turen var Idö som ligger ret øst for Vestervik ude i skærgården et par timers sejlads fra sejlklubben.

På Idö er der en lille havn bestående af en Sformet mole og godt fyldt op. Men der er altid plads til et par folkebåde, og vi fandt en plads inderst i "havnen".

På øen er der en smukt beliggende restaurant på klipperne ovenfor havnen, her er også bad og toiletter. På havneområdet er der cafe og minimarked og havnekontor. Vi besluttede at udforske øen lidt og gik over øen til den modsatte side for at finde en badeplads uden alger og alt for mange svenskere.

Midt på øen besteg vi den gamle lodsstation, som er et udsigtstårn i flere etager med en flot udsigt til skærgården. Her har lodserne siddet i døgndrift og noteret trafikken ud og ind af skærgården, russiske u-båd og andet sejlende fra øst i den kolde krigs tid.



På kontoret, som var forladt efterladende alt, var der hæfter og skemaer med signaturer og data på russiske, polske og andre østlige fartøjer som blev registreret og logget og som åbenbart besøgte området fra tid til anden.

Tilsyneladende ophører det hele brat og lodsstationen forlades efterladende alt, bøger, hæfter, skemaer, logbøger samt lodsens kasket og kontorstol, som Per lige afprøver.

Øen iøvrigt bærer præg af, at der faktisk har været et velfungerende samfund med lidt landbrug og dyrehold. En efterladt tre-hjuler bliver lige testet af Lene.



Om mandagen sejler vi til St. Bergskär, som ligger lidt syd for Idö. Men inden vi når dertil, prøver vi et andet skær af, som ser tillokkende ud lige til en frokostpause. Men selv en bådslængde fra klippen hænger 30m ankerline stadig lodret ned i vandet.

Der er meget dybt, og da det også virker meget uroligt på grund af nærheden til "motorvejen", sejler vi videre. Det er lidt scary at forlade "motorvejen" med al den fine afmærkning og sejle ret ind mellem alle skærene. Men søkortene er ret præcise og i virkeligheden er der masser af vand og plads, også tæt på skærene.



St. Bergskär er en idyl af en naturhavn i ly under alle forhold, og vi modtages af en svensker, som har lagt sig med siden til klipperne. Her er stille og roligt, ingen søgang kan nå os, så vi ligger med stævnen ind over klipperne med nem adgang til land og anker agterud. Dette er prototypen på svensk skærgård, fred og ro. (Myggene kommer først senere !) Bjarne har letsindigt annonceret et måltid bestående af hjemmefanget aborre som Lene tolker som Laks, og som desværre ender med at blive en dåse friskfanget makrel i solmodne tomater.

Hygge på klipperne med aftensmad og årgangsvin fra Duborg. Næste dags mål er Blankaholm, som nåes gennem snævre passager, som igen viser sig at have masser af plads og vand. Per misser dog en kompasafmærkning og sejler på den side, hvor der ifølge kortet er 0,9 m vand. Det går godt, og Per indrømmer efterfølgende, at der nok er ændret på farver og topbetegnelser et par gange siden, han gik til navigation hos Havnekaptajn Therkelsen i Odense.

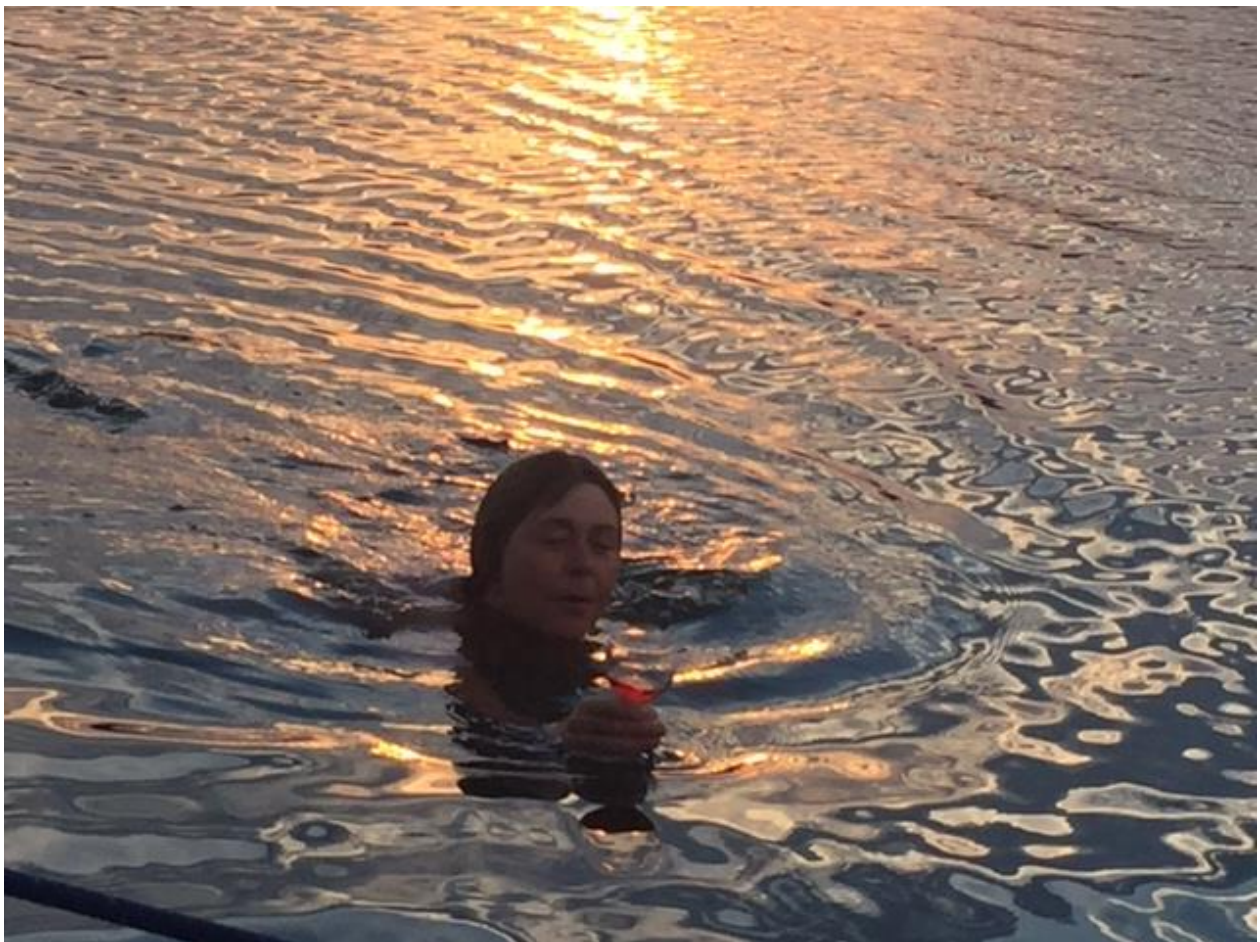
Vi når Blankaholm, og mødes af en forladt og misligholdt havn, som engang har haft sin storhedstid med udskibning af tømmer samt et værft, som ikke er mere. I en af de store haller står en smuk gammel 30 m² blank skærgårdskrydser, som desværre nok har set sine aller bedste dage. Ellers er der ikke meget at komme efter, og vi forlader havnen og sejler ud mod Lyckfjärden ved Älö gennem et meget smalt indløb, hvor vi modtages af danskere i en X-båd fra Skovshoved. Her ligger vi igen med stævnen ret op i klipperne, anker ude, og bader ret ud fra bådene. Onsdagen er målet Klintemåla, endnu en by på fastlandet, og endnu en udfordrende sejlads gennem trange skær.

Men her er også masser af plads og masser af vand, og søkortene er til at stole på. Klintemåla er en dejlig lille havn i en noget bedre stand end Blankaholm. Vi bader, og provianterer, og tanker benzin og forlader stedet til fordel for en af de utallige naturhavne i skærgården.

Torsdag går det nordover igen. Vi finder en naturhavn på Krokö, tæt på Idö, hvor vi var den første dag.

Endnu engang ligger vi med anker agterude og stævnen ind over klipperne, lidt uroligt for vi ligger med siden til sejlruten, hvor der er nogen trafik af motorbåde.

Pludselig kommer der en række meget kraftige bølger, masterne banker sammen, windexerne krøller, og Bjarnes rødvinsglas opdager vi efterfølgende er gået til havs. Vi så ikke uromageren, men Per mente bestemt, det var en russisk u-båd. Rødvinsglasset havde stået på sidedækket men var vippet udenbords i søgangen, og da det hele var faldet til ro, fik vi øje på glasset som sejlede lidt fra bådene, stadig med vin i. Connie hoppede resolut i baljen og bjærgede glas og rødvin, som havde fået et skvæt havvand og nu var blevet til Rosévin, og festen kunne fortsætte.



Om det var udsækningen vides ikke, men her fik vi for alvor besøg af horder af stikkende insekter, resultatet kunne især Lene og Bjarne fornøje sig med i dagene derefter.

Den sidste nat overnattede vi i sejlklubben, hvor vi skulle have bådene på trailer igen om lørdagen. Men inden blev det tid til byvandring i den fine gamle by samt besøg i den smukke Sankta Gertruds kirke, som har overlevet adskillige bybrande, de fleste vist nok forårsaget af hærgende danskere.

Det blev en uforglemmelig og anderledes sejlerferie med blå himmel alle dage, 0 - 4 m/s og vand og luft tempereatur i den høje ende af 20'erne. Det kneb med de kolde øl, og den berømte gule teltkahyt gjorde gavn som Bimini.

F DEN 926, F DEN 1007

Lene, Per, Connie og Bjarne